

som Regel gaar man ikke saa højt, men holder sig til meget lavere Tal. Jeg fejler ikke ved at sige, at 200 Kr. har været det almindelige, man har ment at kunne uddele til et Par gamle Folk, som ikke have haft noget at leve af, og have de haft noget at leve af, har man trukket det fra, man kunde paavise, at de vitterlig nøde i Indtægt. Grunden hertil maa ikke søges i Ubvilje mod den Slags Understøttelser, thi man har meget godt indset, at saadan et Par hundrede Kroner være meget for lidt, kunde ikke kaldes at fyldestgøre Lovens Fordringer om det nødvendige, men Grunden er ganske simpelt den, at Kommunerne have været og ere i den Grad bebyrdede, at det ikke er muligt for dem at skaffe tilstrækkeligt til rigeligere Alderdomsunderstøttelse, saa længe Staten ikke yder et rigeligere Bidrag end hidtil, og for øvrigt vil det samme blive Tilfældet i Fremtiden, hvis der ikke sker en Forandring i Alderdomsunderstøttelsen i saa Henseende. Jeg har liggende for mig her en Skrivelse fra et Sogneraad, det samme, som jeg pegede paa før, og som gav den rigelige Understøttelse til sine trængende. Sogneraadets formanden skriver: Vi ville ikke i Fremtiden kunne yde saa rigelige Understøttelser, som vi have gjort hidtil, hvis ikke Staten i en ganske anderledes Grad end hidtil vil tage Del heri, thi Statterne vokse os over Hovedet. Derfor har jeg tilladt mig at stille det Forslag i § 2, at Staten tilskylder de $\frac{3}{4}$ til Alderdomsunderstøttelsen i Stedet for som hidtil det halve. Med Hensyn til Statens Bidrag forholder det sig saaledes, som jeg nu skal ophjse. Loven traadte i Kraft den 1ste Juli 1891. Fra nævnte Dato til Aarets Udgang fik Kommunerne tildelt det fulde Bidrag efter Loven, nemlig Halvparten, 50 pCt. Men i 1892 vare Understøttelserne stegne saa meget, at Staten kun kunde yde 40 pCt. eller $\frac{2}{5}$. Endelig i det sidste Aar, for hvilket en Opgørelse foreligger — en Opgørelse, som for øvrigt først er fremkommen nu i de aller sidste Dage — nemlig 1893, er mærkvaerdigt nok Alderdomsunderstøttelsen dalet, saaledes at Statskassen nu har ydet 47 pCt. af den udbetalte Understøttelse til Kommunerne. Dette, at Understøttelserne ere daled, passer godt med, hvad jeg sagde før, at der var blevet skrevet til mig om, at den nævnte Kommune ikke kunde vedblive med disse Understøttelser, men maatte gaa nedad; Kommunerne kunne ikke bære de store Byrder. Da jeg den 8de December f. A. fremlagde mit Lovforslag for Tinget, forelaa der endnu ingen Opgørelse fra 1893. Jeg havde altsaa kun regnet med Opgørelsen fra 1892 — som bekendt komme

disse Opgørelser overordentlig sent, nemlig et helt Aar efter det Aar, de omhandle — og Forholdet stillede sig efter Opgørelsen af 1892 saaledes, at naar altsaa 1 Million kunde strække til til $\frac{2}{5}$, vilde altsaa 2 Millioner, som der nu vil blive ydet ved næste Finansaaars Begyndelse, strække til til $\frac{4}{5}$ af Understøttelsen, forudsat at denne ikke vilde stige. Men $\frac{4}{5}$ er jo mere, end hvad dette Lovforslag forlanger; thi det forlanger jo kun $\frac{3}{4}$. Jeg tænkte mig nu imidlertid, at Understøttelsen vilde stige i 1893, men selv om dette vilde blive Tilfældet, at den vilde være stegen noget, vilde det alligevel ikke have været svært at paavise, at man ikke synderlig vilde overstige de en Gang i Loven bevilgede 2 Millioner, hvis dette Lovforslag, hvorefter Staten skulde betale $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen, blev vedtaget. Til min Overraskelse viser det sig imidlertid, at Understøttelserne ere gaaede saadan ned, at Staten nu i 1893 har kunnet yde et Tilskud af 47 pCt. Forudsætte vi nu, at Understøttelsen bliver den samme i 1895, som den var i 1893, saa vil altsaa, naar de 2 Millioner komme til at virke til Foraaret, Staten, hvis den yder de 2 Millioner, kunne betale 94 pCt. af Understøttelsen, og det er jo altsaa langt mere, end jeg forlangte. Men selv om dette Forslag, hvis det bliver vedtaget og bliver Lov, skulde medføre en meget rigeligere Alderdomsunderstøttelse, hvilket jo er Meningen med det, ja, saa vil der endda sikkert blive saa meget ud af de 2 Millioner, at det fuldstændig vil kunne dække de forlangte $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen, altsaa det, der forlanges her i Lovforslaget. Hvad angaar Statsbidragets Størrelse til Kommunerne Alderdomsforsørgelse, er det i Grunden ret set kun dette, der forlanges, at de 2 Millioner, som man en Gang har staaet fast, maa benyttes til Alderdomsunderstøttelse, at de saa Lov til at blive Kommunerne tildelte, thi det er klart for enhver, at Her der ingen Forandring ved Alderdomsforsørgelsesloven, men den fremdeles bliver, som den nu er, vil den største Part af denne Million blive i Statskassen og ikke blive fordelt til Kommunerne. — Jeg kommer nu til det sidste Punkt i mit Forslag, der skal rette Lidt paa de Bestemmelser, der findes i Loven af 1891 om de understøttedes Værdighed. Med Hensyn hertil er der den Mærkelighed, at Loven er meget mere streng over for den fattige end over for Forbrydere, for med Hensyn til Forbrydelsen findes der den Bestemmelse i Lovens § 2 Vitra a., at, naar Forbrydere have erholdt Væresoprejsning, skal Forbrydelsen være glemt, og saa kan han atter anses for værdig til at modtage